

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

22 decembrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul Penal lărgit în componența:

președinte

judecători

DIACONU Iurie

CATAN Liliana

GUZUN Ion

BURDUH Victor

CRAIU Nicolae

a judecat, fără participarea părților, recursurile ordinare declarate de procurorul în Procuratura de circumscripție Cahul, CALENDARI Dumitru și de avocatul BOGHIAN Andrei, în numele părții vătămate XXXXX, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 23 iulie 2020, în cauza penală privindu-l pe

BOBEICO Vitalie XXXXX, născut la
XXXXX, originar și domiciliat XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 01.03.2017 – 15.03.2019;

Instanța de apel: 25.03.2019 – 23.07.2020;

Instanța de recurs: 13.11.2020 – 22.12.2020.

Asupra recursurilor ordinare declarate de procurorul în Procuratura de circumscripție Cahul, CALENDARI Dumitru și de avocatul BOGHIAN Andrei, în numele părții vătămate XXXXX, Colegiul Penal lărgit

c o n s t a t ă:

1. Prin sentința Judecătoriei Cahul, sediul Central, din 15 martie 2019 BOBEICO Vitalie a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 171 alin. (3) lit. a) Cod penal, stabilindu-i-se pedeapsă cu închisoare, pe termen de 12 (doisprezece) ani, în penitenciar de tip închis.

A fost admisă integral acțiunea civilă înaintată de XXXXX, dispunându-se încasarea din contul inculpatului în beneficiul părții vătămate a prejudiciului moral în mărime de 15000 (cincisprezece mii) lei și a celui material în mărime de 2805 (două mii opt sute cinci) lei.

A fost dispusă încasarea din contul inculpatului în beneficiul statului a 250 (două sute cincizeci) lei cu titlul de taxă de stat.

A fost respinsă solicitarea privind încasarea din contul inculpatului a cheltuielilor judiciare în mărime de 3255 lei.

A fost soluționată soarta corpurilor delictive.

2. Pentru a hotărî astfel, prima instanță a constatat că:

✓ BOBEICO Vitalie la 02 februarie 2016, aproximativ la 11:20-11:40, acționând în calitate de XXXXX urmărind scopul satisfacerii poftei sexuale, aflându-se într-o sală de clasă din incinta XXXXX, intenționat prin constrângere

fizică și psihică față de minora XXXXX, care este elevă anului I la XXXXX și cunoscând că este minoră, profitând de imposibilitatea acesteia de a se apăra și de a-și exprima voința, a întreținut cu aceasta un raport sexual forțat în formă naturală, prin ce i-a cauzat victimei minore suferințe fizice și psihice.

Aceste acțiuni ale inculpatului au fost încadrate în baza art. 171 alin. (3) lit. a) Cod penal – *violul, adică raportul sexual săvârșit prin constrângere fizică și psihică a persoanei, profitând de imposibilitatea acesteia de a se apăra și de a-și exprima voința, săvârșit asupra persoanei care se află la educarea acestuia.*

✓ Versiunea înaintată de apărare nu și-a găsit confirmare, nerecunoașterea vinei fiind apreciată ca fiind făcută în scopul exercitării libertății la autoincriminare, ea fiind contrară datelor ce rezultă din probele administrate și cercetate în cadrul examinării cauzei penale.

Motive de a nu crede declarațiilor incriminatoare ale părții vătămate nu s-au constatat, nefiind stabilită existența relațiilor ostile până și după săvârșirea infracțiunii. Mai mult declarațiile incriminatoare ale părții vătămate coroborează și se completează prin ansamblul probator și au fost apreciate ca fiind veridice, pertinente, concludente și utile procesului de stabilire a adevărului.

✓ La aprecierea categoriei și quantumului pedepsei, au fost invocate prevederile art. 7, 61 și 75-77 Cod penal, conchizându-se că scopurile pedepsei penale în cazul lui BOBEICO Vitalie vor fi atinse prin aplicarea pedepsei cu închisoare pe un termen de 12 ani, cu executare în locurile de reclusiune, or inculpatul a săvârșit o infracțiune excepțional de grave, nu este anterior condamnat, se caracterizează pozitiv și nu se află la evidența medicului narcolog și psihiatru, nefiind stabilite circumstanțe ce ar atenua sau agrava răspunderea și pedeapsa penală.

✓ Acțiunea civilă a fost apreciată ca fondată, or părții vătămate i s-au cauzat suferințe psihice și fizice, cheltuielile suportate fiind probate.

✓ Solicitarea de a încasa din contul inculpatului a cheltuielilor judiciare au fost respinsă, făcându-se referire la art. 227 Cod de procedură penală și art. 75 a Legii 68 din 14 aprilie 2016.

3. Împotriva sentinței, apeluri au declarat procurorul MÎȚĂBLÎNDĂ Sergiu și avocații SPÎNU Ludmila și CHEBAC Alla, în numele inculpatului.

Procurorul a criticat sentința sub aspectul:

- blândeții pedepsei, considerând că a fost făcută o greșită individualizare a pedepsei, or părții vătămate i s-au cauzat suferințe fizice, morale cât și psihice sub formă de episod depresiv moderat, iar atitudinea acestuia față de infracțiunea comisă denotă o lipsă a mustrării de conștiință și a conștientizării gravității faptei săvârșite în privința unei persoane minore;

- greșitei soluționări a chestiunilor legate de cheltuielile judiciare, refuzul încasării cheltuielilor judiciare din contul inculpatului fiind neplauzibile în situația în care acțiunile de urmărire penală și numirea expertizelor au fost efectuate după pornirea urmăririi penale și în conformitate cu prevederile normelor procesual-penale, cu atât mai mult că nu s-au stabilit circumstanțe ce ar influența substanțial situația materială a inculpatului.

Drept urmare, s-a solicitat casarea parțială a sentinței și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care:

BOBEICO Vitalie, recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 171 alin. (3) lit. a) Cod penal, să fie condamnat la 17 ani închisoare, în penitenciare de tip închis;

să se dispună încasarea din contul inculpatului în beneficiul statului a 3255 lei cu titlu de cheltuieli judiciare.

Avocații prin apelurile declarate au invocat lipsa de temeinicie a sentinței indicând că:

- fapta infracțională nu a avut loc și nu au fost prezentate probe în susținerea învinuirii;

- învinuirea se bazează în exclusivitate pe declarațiile contradictorii ale părții vătămate cât și a martorilor ce au relatat din cele povestite lor;

- s-a făcut o apreciere selectivă a probelor administrate, distorsionându-se conținutul probelor;

- prima instanță doar a enunțat probele și a descris conținutul acestora, fără a aprecia ansamblul probator prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală;

- nu s-a ținut cont de declarațiile a 20 martori și a expertului audiat potrivit căruia leziunile corporale depistate la partea vătămată puteau fi cauzate și în alte împrejurări cât și de sine stătător;

- nu a fost efectuată cercetarea locului infracțiunii pentru a fi înlăturat dubiul judiciar, or așa cum a relatat partea vătămată fapta infracțională nu putea avea loc.

În baza celor expuse s-a solicitat admiterea apelurilor, casarea totală a sentinței și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care BOBEICO Vitalie să fie achitat pe motiv că în acțiunile lui nu sunt prezente elementele și semnele infracțiunii.

4. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 23 iulie 2020 a fost respins apelul procurorului, admise apelurile avocaților declarate în numele inculpatului, casată total sentința și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care BOBEICO Vitalie a fost achitat de învinuirea adusă în baza art. 171 alin. (3) lit. a) Cod penal pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

5. Instanța de apel a stabilit că:

- apelurile au fost depuse în termen;

- BOBEICO Vitalie se învinuiește că la 02 februarie 2016, aproximativ la 11:20-11:40, acționând în calitate de XXXXX urmărind scopul satisfacerii poftelor sexuale, aflându-se într-o sală de clasă din incinta XXXXX, intenționat prin constrângere fizică și psihică față de minora XXXXX, care este elevă anului I la XXXXX și cunoscând că este minoră, profitând de imposibilitatea acesteia de a se apăra și de a-și exprima voința, a întreținut cu aceasta un raport sexual forțat în formă naturală, prin ce i-a cauzat victimei minore suferințe fizice și psihice;

- prima instanța a dat apreciere doar probelor acuzării, lăsând fără atenție și apreciere nu doar declarațiile inculpatului, dar și a mai multor martori în cauza penală;

- probele nu pot certifica incontestabil că BOBEICO Vitalie a săvârșit infracțiunea comisă, iar învinuirea se bazează doar pe presupuneri;

- declarațiile părții vătămate sunt nesincere și se combat prin declarațiile mai multor martori (colegi ai părții vătămate);

- reprezentantul legal al părții vătămate XXXXX și martorii XXXXX despre cele întâmplate au relatat din spusele XXXXX, declarațiile acestora neputând fi puse la baza sentinței de condamnare;

- specialistul PLEȘCO Serghei a relatat despre probabilitatea scăzută ca inculpatul să întrețină un raport sexual în 10 minute în circumstanțele descrise de partea vătămată, având în vedere vârsta primului;

- acuzarea nu a înlăturat dubiul cu referire la timpul săvârșirii infracțiunii, or partea vătămată a declarat la diferite etape ale procesului penal ore diferite la care a fost săvârșită infracțiunea (în jurul orei 9:00, în jurul orei 13:00 și ora 11:20-11:40);

- raportul de expertiză medico-legală nr. 56/D din 18 februarie 2016 indică la posibilitatea formării și în alte circumstanțe cât și posibilitatea formării de sine stătător a leziunilor corporale, iar dubiul se interpretează în favoarea inculpatului care fiind supus expertizării nu a prezentat leziuni corporale la nivelul organelor genitale și restul corpului (raportul de expertiză medico-legală nr. 117 din 19 februarie 2016);

- mesajul expediat la numărul de telefon al martorului XXXXX „*ea ne smogu tebe skazati eto v lito... ea lucise napisu... menea uciteli po anatomii pitalsea iznasilovati... on skazal cito esli ea hoti comut o skajiu, budu imeti problemî i lucise citobi ea bolise ne poiavlealasi emu na glaza, inace vsem on skajet cito eto ea emu predlojila tak otrobotati svoiu praktiku kotoruiu ea propustila. ...*” „*i ti ne govori ob etom nikomu, ea tebea oeni prosu...*” nu poate fi interpretat în favoarea învinuirii, or din conținutul mesajului, nu pot fi deduse careva circumstanțe care ar proba direct săvârșirea infracțiunii;

- concluziile specialiștilor ce au investigat starea psihică și psihologică a părții vătămate nu probează fără echivoc, faptul că XXXXX cu certitudine s-a aflat într-o stare posttraumatică;. Mai mult din declarațiile martorilor, studenții care au locuit în cămin împreună cu partea vătămată, rezultă că ultima nu exterioriza careva emoții caracteristice unei persoane care a suferit o traumă psihologic, circumstanță confirmată și prin înregistrarea video ridicată de pe telefonul lui XXXXX;

- recunoașterea neveridicității declarațiilor martorilor XXXXX din motiv că studiază la Colegiul de Medicină și ar fi interesați să facă declarații care nu ar denigra imaginea instituției, este incorectă și contravine principiului prezumției nevinovăției;

- nevinovăția inculpatului a fost probată și prin raportul de examinare poligraf în privința lui BOBEICO Vitalie, probă ce coroborează cu alte probe.

6. Recursuri ordinare au declarat procurorul CALENDARI Dumitru și avocatul BOGHIAN Andrei, în numele părții vătămate.

Procurorul prin recursul declarat a solicitat casarea totală a deciziei și dispunerea rejudecării cauzei de instanța de apel, în alt complet de judecată pe motiv că instanța de apel a examinat cauza superficial, nu a dat o apreciere corectă probelor prezentate de părți, luând în considerație doar probele apărării care sunt contradictorii, unele chiar inadmisibile (rezultatele poligrafului), fără o studiere completă și deplină a tuturor circumstanțelor cauzei și, în consecință, incorect a

stabilit circumstanțele de fapt și de drept, făcând o concluzie greșită că inculpatul nu a săvârșit infracțiunea incriminată.

Avocatul nu este de acord cu decizia și o consideră neîntemeiată deoarece instanța de apel în mod eronat a apreciat probele, dând prioritate raportului de examinare poligraf care a fost întocmit de o persoană care nu este expert licențiat în Republica Moldova. De asemenea, instanța de apel a apreciat ca greșite concluziile făcute de experții psihiatri și psihologi dând prioritate declarațiilor martorilor.

Drept urmare, se solicită casarea totală a deciziei și menținerea sentinței.

7. Pe marginea recursurilor au prezentat referințe avocații SPÎNU Ludmila și CHEBAC Alla care au solicitat respingerea acestora ca vădit neîntemeiate și lipsite de temeiuri legale, deoarece judecând cauza, instanța de apel just a constatat circumstanțele de drept și de fapt ale cauzei și corect a statuat asupra nevinovăției inculpatului.

8. Colegiul Penal constată că recursurile ordinare au fost depuse în termen legal, pronunțarea integrală a deciziei având loc la 29 septembrie 2020, iar recursurile datează cu 26 și 29 octombrie 2020 și nu sunt în mod vădit nefondate în sensul art. 432 Cod de procedură penală, fiind admisibile.

9. Judecând recursurile ordinare în raport cu actele cauzei, Colegiul penal lărgit ajunge la concluzia că acestea urmează a fi admise, cu casarea totală a deciziei instanței de apel și trimiterea cauzei la rejudecare.

În lumina practicii constante a CtEDO și a instanțelor naționale, în cazul în care se constată încălcări ale prevederilor legale, hotărârea instanței de apel urmează a fi desființată, cu trimiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată, de vreme ce viciul fundamental admis în cadrul unei proceduri precedente, care afectează hotărârea pronunțată, este o ignorare esențială a drepturilor și libertăților garantate de CoEDO, de alte tratate internaționale, de Constituția Republicii Moldova și de alte legi naționale, instanțele de recurs sunt obligate de a rectifica eroarea de procedură comisă de instanțele ierarhic inferioare, în caz contrar art. 6 CoEDO este încălcat, or se afectează echitatea procedurii (hotărârea CtEDO *Leoni versus Italia*).

Obiectul cenzurii instanței de recurs este limitat la analiza chestiunilor de drept, respectiv rațiunea și finalitatea exercitării acestei căi de atac, se rezumă la înlăturarea erorilor de drept admise de instanța ierarhic inferioară, la etapa precedentă de judecare a cauzei, regulă stipulată și în art. 434 Cod de procedură penală.

Rezultând din conținutul cererilor de recurs, se constată că recurenții, invocând temeiurile de casare prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) și 16) Cod de procedură penală, pledează pentru desființarea parțială a deciziei instanței de apel, cu menținerea sentinței deoarece apelul greșit a fost admis, motivând că *hotărârea atacată cu cuprinde motivele pe care se întemeiază și norma de drept aplicată în hotărârea atacată contravine unei hotărâri de aplicare a aceleiași norme date anterior de către Curtea Supremă de Justiție.*

Verificând criticile expuse în recursuri în raport cu decizia, Colegiul constată, că acestea sânt întemeiate și că erorile de drept nu pot fi corectate în prezenta procedură, or instanța de recurs nu este abilitată cu atribuții de a judeca cauza în

fond, substituind instanța care a judecat în ordine de apel cu încălcarea prevederilor legii procesual-penale.

Cazului îi este incidentă soluția prevăzută de art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală potrivit căreia, *judecând recursul, instanța de recurs este în drept să îl admită, să dispună rejudecarea de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs*, or instanța de recurs nu poate substitui instanța care a judecat apelul cu încălcarea prevederilor legii procesual-penale.

În primul rând, în sensul cerințelor art. 414 Cod de procedură penală, chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat ori trebuia să se pronunțe prima instanță și care, prin apel, se transmit instanței de apel sânt următoarele: dacă fapta reținută ori numai imputată a fost săvârșită ori nu; dacă fapta a fost comisă de inculpat și, dacă da, în ce împrejurări a fost comisă; în ce constă participația, contribuția materială a fiecărui participant; dacă există circumstanțe atenuante și agravante; dacă probele corect au fost apreciate; dacă toate în ansamblu au fost apreciate de prima instanță prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, în conformitate cu art.101 Cod de procedură penală.

În ce privește chestiunile de drept pe care le poate soluționa instanța de apel, acestea sânt: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii; dacă infracțiunea a fost corect calificată; dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just; dacă normele de drept procesual, penal, administrativ ori civil au fost corect aplicate.

Rezolvarea chestiunilor enunțate supra este posibilă numai în urma exercitării cercetării judecătorești sub toate aspectele, prin prisma respectării principiilor nemijlocirii și a contradictorialității și numai după administrarea întregului probatoriu, instanța stabilește adevărul evaluând în acest scop atât mijloacele de probă administrate în cursul urmăririi penale cât și cele din cursul judecății.

Din cercetarea procesului-verbal al ședinței de judecată, rezultă că judecarea apelurilor în prezenta cauză penală a avut loc cu derogări de la normele procesual-penale, or instanța de apel, fără a cerceta pe viu inculpatul, partea vătămată și martorii, în vederea perceperii direct a faptelor și împrejurărilor relatate de aceștia precum și reacțiile lor la întrebările adresate, a conchis asupra netemeinicii învinuirii aduse dând apreciere critică declarațiilor incriminatoare depuse de partea vătămată și de martorii ce susțin poziția acuzării.

Este indubitabil că, prerogativa de a aprecia relevanța unei *oferte de probă*, inclusiv celei făcute de martori, i-a aparținut instanței de apel, care trebuia să argumenteze faptul necitației și neaudierii nemijlocite a părților și martorilor, confirmând prin aceasta echitatea procedurii de judecarea a cauzei în apel.

Mai mult ca atât, se constată și că lipsește o motivare a respingerii cererii apărării de a audia martorii la etapa judecării apelului și că nici nu au fost cercetate probele indicate în partea descriptivă a hotărârii de achitare, or din audierea înregistrării audio a ședinței de judecată din 27 mai 2019 rezultă că acuzarea și apărarea doar au enunțat probele, fără a expune conținutul acestora și a indica concret ce fapte se confirmă/infirmă prin proba invocată.

Cu toate acestea, în partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a reflectat conținutul declarațiilor date de partea vătămată, martori și inculpat precum și a

celorlalte mijloace probatorii, redând conținutul acestora și afirmând că, prin acestea se confirmă indubitabil nevinovăția lui BOBEICO Vitalie.

Deci, Curtea de Apel nu și-a îndeplinit obligația de a judeca cauza după regulile primei instanțe și de a pune la baza hotărârii adoptate acele probe, care trebuiau a fi cercetate în condițiile nemijlocirii și contradictorialității, de vreme ce cei care au responsabilitatea de a decide cu privire la vinovăția sau nevinovăția unui acuzat ar trebui, în principiu, să fie în măsură să audieze victimele, învinuitul și martorii în persoană și să evalueze credibilitatea declarațiilor date de aceștia, evaluarea credibilității fiind o sarcină complexă care nu poate fi îndeplinită, de obicei, numai prin darea citirii declarațiilor, după cum a procedat de altfel în cauza deferită judecării instanța de apel.

În lumina celor expuse, se consideră că statuarea asupra nevinovăției lui BOBEICO Vitalie, fără o audiere repetată a părților și a tuturor martorilor, a fost contrară garanțiilor unui proces echitabil, în sensul art. 6§1 CoEDO, or în hotărârea CtEDO *Maslova și Nalbandov versus Federația Rusă* s-a reiterat importanța soluționării unei cauze în fond, astfel ca instanța națională să se expună asupra vinovăției sau nevinovăției persoanei acuzate de comiterea unui delict, în vederea stabilirii adevărului obiectiv, restabilirii ordinii de drept, ocrotirii și asigurării drepturilor nu numai a acuzatului, dar și a victimelor infracțiunii.

Judecarea apelurilor s-a petrecut și în lipsa dezbaterilor judiciare, etapă importantă, or dezbaterile judiciare în apel au ca obiect criticile aduse modului în care s-a desfășurat judecata în prima instanță și soluțiilor pronunțate de aceasta cu privire la acțiunea penală, la acțiunea civilă și la alte dispoziții ale hotărârii apelate. Dezbaterile au loc sub toate aspectele de fapt și de drept, în limitele situației persoanei care a declarat apelul sau la care se referă apelul declarat și în raport cu calitatea procesuală a apelantului.

În al doilea rând, instanța de apel nu și-a motivat soluția de admitere a unor probe și de excludere a altora, actul judecătoresc fiind insuficient motivat.

Pentru corectitudinea judecării prezentei cauze, este imperios de a supune analizei și aprecierii toate probele acumulate în dosar. De altfel, în cadrul cercetării judecătorești se administrează probe anume pentru lămurirea faptelor și împrejurărilor importante, sub toate aspectele, în condiții de nemijlocire, publicitate și contradictorialitate, în scopul perceperii directe a probelor de către instanța de judecată pentru formularea opiniei vizavi de vinovăția persoanei trimise în judecată.

La caz, instanța de apel a interpretat probele administrate selectiv, denaturând conținutul acestora cât și neindicând toate circumstanțele ce rezultă din acestea, respingându-le pe motiv că nu sunt probe directe, fără a face o coroborare în sensul art. 101 Cod de procedură penală.

Se reține că instanța de apel a admis apelurile apărării, însă nu a dezbătut argumentul primei instanțe cu referire la veridicitatea, utilitate, concludența și relevanța probelor acuzării, sub aspectul că nu s-au constatat circumstanțe ce ar indica la învinuirea pe nedrept a unei persoane nevinovate, cu atât mai mult că partea vătămată, reprezentantul legal acesteia și martori acuzării au făcut declarații sub jurământ și avertizare de răspundere penală în baza art. 312-313 Cod penal, apărarea necontestând aceste probe la etapa urmăririi penale sau la cea de judecare

în primă instanță, iar în lumina jurisprudenței CtEDO, constatările primei instanțe, dacă nu sunt dezbătute de instanța ierarhic-superioară, trebuie considerate ca fapte stabilite (hotărârea CtEDO *Grădinar versus Republica Moldova*), iar obligația instanței de a-și motiva hotărârea face parte din setul de garanții stabilite pentru existența unui proces echitabil. Or, potrivit jurisprudenței constante a CtEDO, expuse în cazurile aplicării art. 6 CoEDO, s-a conchis că o hotărâre motivată demonstrează că părțile au fost auzite în cadrul procesului penal (hotărârea CtEDO *Fomin versus Republica Moldova*).

În sensul celor menționate, se statuează și că instanța de apel a apreciat critic declarațiile făcute de partea vătămată fără a se expune și asupra circumstanței că, ea a depus declarații consecutive și a povestit amănunte, iar potrivit experților judiciari de categorie superioară declarațiile lui XXXXX poartă un caracter veridic, ea putând înțelege corect caracterul și semnificația acțiunilor îndreptate asupra ei, putându-le percepe și a le reda în prezent (f.d. 38-40, vol. III).

Instanța de apel a stabilit că prin raportul de expertiză medico-legală 56/D din 18 februarie 2016 (f.d. 33, vol. III) s-a indicat la *posibilitatea formării leziunilor corporale depistate la partea vătămată și în acte circumstanțe cât și de sine stătător* (pct. 3 a concluziei), însă a fost omisă mențiunea primară că **vătămările corporale neînsemnate depistate la partea vătămată au fost produse posibil în timpul și circumstanțele indicate**, adică la 02 februarie 2016, în urma întretinerii unui raport sexual forțat (pct. 2a concluziei). A fost lăsat fără apreciere și argumentare și faptul că până la cazul dat partea vătămată nu a fost diagnosticată cu sindromul de stres posttraumatic și că acesta se datorează efectelor fiziopsihologice negative și de durată pe care le are un eveniment traumatic, ea urmând tratament medicamentos.

Tot odată, instanța reținând declarațiile martorilor XXXXX în infirmarea învinuirii nu s-a expus și nu a analizat divergențele ce rezultă din aceste probe și anume cele cu privire la data, sala de clasă și prezența persoanelor.

În rezumat la cele menționate supra, Colegiul constată că instanța de apel urma să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate, să verifice și să aprecieze conform prevederilor art. 101 Cod de procedură penală fiecare probă din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor și în concluziile sale să prezinte raționamentele forte care au stat la baza răsturnării soluției de achitare.

În al treilea rând, principiul legalității administrării probelor este acea regulă potrivit căreia în procesul penal trebuie administrate probele obținute, cu respectarea dispozițiilor legale, prin mijloacele de probă prevăzute de lege.

Instanța de apel prin încheierea din 28 octombrie 2019 a respins cererea apărării cu privire la dispunerea testării la poligraf a lui BOBEICO Vitalie (f.d. 100-103, vol. IV), făcând referire la prevederile art. 93 Cod de procedură penală potrivit cărora testarea la poligraf nu este prevăzută ca element de fapt ce poate fi folosit în procesul penal în calitate de mijloc de probă.

Conform părții descriptive a hotărârii instanța de apel a invocat în calitate de probă a confirmării veridicității, utilității, concludenței și pertinentei declarațiilor inculpatului testul cu poligraf, admițând astfel în calitate de probă date ce au fost obținute prin încălcarea esențială a dispozițiilor Codului de procedură penală.

Mai mult, pe lângă faptul că această probă nu este prevăzută de legea procesual-penală, ea a fost colectată de o persoană care nu are calitatea oficială de **specialist**, în sensul art. 6 pct. 43) Cod de procedură penală (*persoană care cunoaște temeinic o disciplină sau o anumită problemă și este antrenată în procesul penal, în modul prevăzut de lege, pentru a contribui la stabilirea adevărului*), și nici de **expert judiciar**, în sensul art. 6 pct. 12) Cod de procedură penală (*persoană calificată care este abilitată, conform legii, să efectueze expertize și să formuleze concluzii în specialitatea în care este autorizată, cu privire la anumite fapte, circumstanțe, obiecte materiale, fenomene și procese, organismul și psihicul uman, și care este inclusă în Registrul de stat al experților judiciari*). Această concluzie rezultă din lipsa, în materialele cauzei, actelor emise de autoritățile Republicii Moldova necesare atribuirii acestei calități. Certificatul de pregătire anexat la f.d. 89-09, vol. IV și eliberat de autoritățile SUA, potrivit căruia BRAGA Sergiu a finalizat etapa inițială de studiu, nu-i acordă ultimului calitate oficială de specialist sau de expert judiciar.

În aceste împrejurări, se consideră că erorile comise nu pot fi înlăturate de către instanța de recurs în prezenta procedură, deoarece ea nu este abilitată cu atribuții de a judeca cauza în fond, substituind instanța care a judecat apelul cu încălcarea prevederilor legii procesual-penale. Din atare considerente, încălcările enunțate determină incontestabil Colegiul să concluzioneze asupra necesității de a casa decizia instanței de apel, cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată, în cadrul căreia urmează a fi apreciate toate probele în cumul, la justa lor valoare, pentru adoptarea unei soluții corecte.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să se conducă de prevederile art. 436 Cod de procedură penală, care reglementează procedura de rejudecare și limitele acesteia, să se pronunțe corespunzător și în strictă conformitate cu prevederile legii procesual-penale asupra tuturor circumstanțelor de fapt și de drept ale cauzei și să țină seama de cele invocate în prezenta decizie, să verifice și să aprecieze probele administrate în cauză, să le dea o apreciere corespunzătoare cu argumentarea admisibilității sau inadmisibilității fiecărei probe examinate, ținând cont de motivele casării deciziei atacate, să înlătore omisiunile admise și să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

În subsidiar, Colegiul penal lărgit ține să evidențieze că, la rejudecarea cauzei de către instanța de apel urmează a fi verificate și toate criticele expuse de recurenți în cererile de recurs.

10. În conformitate cu art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul Penal lărgit

d e c i d e:

Admite recursurile ordinare declarate de procurorul în Procuratura de circumscripție Cahul, CALENDARI Dumitru și de avocatul BOGHIAN Andrei, în numele părții vătămate XXXXX, casează total decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 23 iulie 2020, în cauza penală privindu-l pe **BOBEICO Vitalie XXXXX** și dispune rejudecarea cauzei, în aceiași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu este susceptibilă de a fi atacată.

Decizia pronunțată integral la 21 ianuarie 2021.

Președinte

DIACONU Iurie

Judecători

CATAN Liliana

GUZUN Ion

BURDUH Victor

CRAIU Nicolae